

ВЕЛИКА СРБИЈА

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ ОО СРС СОМБОР

БЕОГРАД, 15. ЈУЛ 1996.
БРОЈ 118, ГОДИНА VII

СРБИЈО, УСПРАВИ СЕ!

Народу је већ свега доста. Таква осећања, незаинтересованост, апатије, равнодушност, за будућност своју и

Радикали у целој Србији, као и ми у Сомбору, одржавамо трибине, идемо међу свој народ у свим местима. Не-

храброшћу и знањем, подсећамо своје суграђане, како су живели у протекле четири године, владавине криминалаца и како би могли живети, достојанствено у демократској националној држави, када Српски радикали дођу на власт Програм Српске радикалне странке и Статут који је одштампан у тиражу од пола милиона примерака, подељен је народу и суду јавности. Већ на тај начин Српска радикална странка (једина која је изнела Програм у писменој форми) показала је да жели, на демократски начин да добије поверење грађана и дође на власт.

На трибинама, које су одржане у општини Сомбор, до сада су учествовали народни посланици, и кандидати за предстојеће изборе: локалне, покрајинске, републичке и савезне.

До краја месеца, одржаће се у Сомбору и околним местима, трибине, о чијим терминима ће се грађани општине Сомбор, благовремено обавестити, путем плаката, новина „специјалца“ Велике Србије, и на друге начине.

Дођите, усправите се, деци смо дужни!

ОО СРС Сомбор

своје деце, режим и партија на властим намеће своје народу преко информативних средстава (новина, радија и ТВ). То је нова психолошка припрема за предстојеће изборе. Зашто то режим-лије чине?

Па управо зато, што немају шта друго, својим бирачима да понуде. Народ их је већ прочитао, па ако нешто понуде, плаше се питања, добро знају да право одговора нема, јер, све што знају, то смо већ имали. Како нам је било „лепо“ протекле четири године, за време владавине СПС-а, и терористичке организације ЈУЛ-а, то смо сви осетили. Новог ничег немају. Зато су и применили тактику уљуљкивања и успављивања. Али ту немају среће. Опет су им на путу Српски радикали. Шта то радикали раде и шта они хоће?

плашимо се питања јер, на она (а мало је таквих) питања, на која немамо одговор – то и кажемо. Истином, поштењем,

ПРЕДИЗБОРНЕ АКТИВНОСТИ ОО СРС СОМБОР

У оквиру предизборних активности, Општински одбор СРС је за наредни период заказао следеће ТРИБИНЕ:

ДОРОСЛОВО – 15. јул, ог. са почетком у 20,00 часова;

СОМБОР – 19. јула, ог. у Великој сали „Старе градске куће“ са почетком у 19,00 часова;

КЛЉАЈИЋЕВО – 20. јула, ог. са почетком у 20,00 часова;

На свим овим трибинама учествоваће кандидати за одборнике и посланике Српске радикалне странке из нашег града, као и челници из Новог Сада и Београда.

КО ЈЕ, ДРАГОЉУБ – ДРАЖА

Ђенерал Дража Михаиловић, први Герилац поробљене Европе, заставник слободе Српског народа, своје последње речи, које су ушле у историју, изговорио је 15. јула, 1946 год. пред комунистичким судом, који га је прогласио за „издајника“, свог сопственог народа: „... Ја сам војник и хтео сам организовани отпор Осовини и у нашој земљи и у околнима, за устанак целога Балкана... Али судбина је била немилојсрдна према мени... Ја сам много хтео, много започео; али је наишао вихор светски, и однео мене и моје дело...”

Драгољуб – Дража Михаиловић рођен је 27. априла, 1893 год. у Ивањици. Било му је две године када му је умро отац, а седам када му је умрла мајка. Даље старање о Драгољубу, преузео је његов стриц Владимир, ветеринарски мајор, што је и условило Дражин долазак у Београд.

У трећој мушкој гимназији у Београду, завршио је шести разред, 1. 09. 1910 год. ступа у Нижу школу Војне академије.

Српско–Турски рат, 1912 год. почиње са чином поднаредника, а уласком Српске војске у Скопље, 13. 10. 1912 год. добија чин наредника. Учествовањем у рату против Бугара, 18. јула, 1913 год. унапређен је у чин подпоручника и добија одликовање Сребрном и Златном медаљом, за храбро држање. Од децембра 1913 па до почетка Првог светског рата, завршава прекинуто школовање.

У Првом светском рату, као водник митраљеског одељења, учествује у борбама у Мачви, где је опет одликован Златном медаљом за храброст.

На Крфу, улази у састав 23–ег пешадијског пука и даље као водник Митраљеског одељења. Михаиловић је учествовао у свим борбама своје јединице на Солунском фронту: на Островском Језеру, Горничеву, код Жиове, на коти 1050 и 1368, на Соколцу, Зеленом Брду, Говедарском Камену, и Добром Пољу. Код села Доње Врбене, тешко је рањен 24. 09. 1916. Иако му је после опоравка нуђена позадинска служба, вратио се у своју јединицу и учествује у пробоју Солунског фронта у борбама: на Козјаку, Кучковом Камену, Ђуровом Камену, Црној Реци, док Кавадара и на Богословцу. Због учешћа у свим наведеним борбама, добија две Армијске похвале, чин и Белог орла са мачевима V и VI степена, као и Карађорђеву звезду с мачевима IV степена.

После рата, упућен је на границу према Албанији, где је остао до краја 1919 год. а 1920. постављен је за водника Пешадијског пука Краљеве гарде. Те се године и оженио, Јелицом, са којом је имао два сина и ћерку.

На Вишу школу Војне академије Михаиловић је примљен 1921 год. и завршио је 1923 год. када крајем те године ступа на припрему за Ђенералштаб. Припрему завршава 1926 год. и неко време је био Помоћник Начелника

Штаба Дунавске дивизијске области, а затим од 1927 – 1935 год. Помоћник Начелника, па Начелник Штаба Краљевске гарде.

Од јуна 1935 – 1936 год. био је Војни изасланик у Софији. На том положају затекло га је унапређење у чин пуковника (6. 09. 1935). Из Софије одлази у Праг на исту дужност, где остаје до маја 1937. После рата, постаје Начелник Штаба Дравске дивизијске области у Љубљани, па Командант 39 пешадијског пука у Цељу, где је и кажњен због рада на тему гериског ратовања. Залагао се да се што пре приступи стварању чисто српских, и других јединица, према територији војних обвезника. Из Цеља је 1938 год. премештен у Врховну инспекцију: био је прво шеф одсека, а затим Помоћник Начелника Штаба, где је остао до пролећа 1940 године.

Рат 1941 год. затекао је Михаиловића на положају Помоћника Начел-

ника Штаба VI Приморске армијске области у Мостару. По ратном распореду имао је положај Помоћника Начелника Штаба Друге армије.

Глас о обустави непријатељстава затекао је Михаиловића у Добоју. Нипошто није хтео у заробљеништво. Са неколико десетина својих официра и војника, прешао је из Босне у Србију.

У рано јутро, 13. маја 1941 год. Михаиловић је стигао на Равну Гору, огранак Сувобора, и тамо је побио ЗАС–ТАВУ СЛОБОДЕ, чиме је пошао на велики пут у историју!

Михаиловићева активност у периоду од 6. априла, 1941 па до његовог убиства, 17. јула, 1946 год. кретала се овако:

7. 12. 1941 год. је унапређен у чин бригадног ђенерала, за стечене заслуге за Отаџбину. 11. јануара, 1942 год. постављен је за Министра војске, ваздухопловства и морнарице у Влади Слободана Јовановића, и на овом положају ће остати све до 1. јуна, 1944 год. када је образована Влада др. Ивана Шубашића.

У чин Дивизијског ђенерала, за показану храброст у борби против непријатеља у окупираној Отаџбини, унапређен је 19. јануара, 1942 год, а 27. марта, 1942 год. одликован је Карађорђевоом звездом с мачевима III реда.

10. јуна, 1942 год. Врховна команда је пренешена у земљу и Михаиловић је постављен за Начелника Штаба Врховне команде, и на овом положају остаје до 26.–08. 1944 год. када је Врховна команда укинута одлуком Тито–Шубашић.

17. јуна, 1942 год. унапређен је у чин армијског ђенерала, за показану храброст и изванредне заслуге за народ у Отаџбини против непријатеља у окупираној Југославији.

1. септембра, 1944 год. наредио је општу мобилизацију (500.000 људи) за изгон завојевача из Југославије. Позната политичка ситуација и упад совјетске војске у Србију, напушта Србију и одлази за Босну, у јесен 1944 год.

Под још нерасветљеним околностима, пада комунистима у руке, 13. марта, 1946 године.

Суђење му траје од 10. јуна, до 15. јула, 1946 год. а убијен је овај Србин и родољуб, 17. јула, 1946 год. као „народни издајник“???

МИХАИЛОВИЋ?

О „ИЗДАЈНИКУ“:

ЂЕНЕРАЛ ДЕГОЛ
Председник слободне
Француске

Ђенерал Шарл Дегол одликовао је ђенерала Михаиловића Ратним крстом, 2. фебруара, 1943 год. с овом похвалном наредбом:

Легендарни јунак, симбол најчистијега родољубља и највиших југословенских војничких врлина, тај ђенерал није престао водити борбу на окупираном националном тлу. Уз помоћ родољуба, он без суктајања не да мира окупаторској војсци, тако припремајући онај коначни јуриш који ће довести до ослобађања његове Отаџбине и целог света, раме уз раме с онима који никада нису сматрали да се једна велика земља може да покори суровом завојевачу.

2. фебруар, 1943.
Шарл Дегол

ЛОРД СЕЛБОРН

Британски министар блокаде

Бриљантно је оно што је Ђенерал Михаиловић учинио и још увек чини. Имате разлога да будете горди на њега. Черчил је сада у Каиру начинио анкету код војних власти о акцији ђенерала Михаиловића, и извештаји које нам је о томе послао заиста су ласкави за ђенерала.

Ми ћемо да му дотуримо помоћ у оружју.

5. фебруара, 1943.
Лорд Селберн

САМНЕР ВЕЛС

Државни подсекретар САД

Влада Сједињених Америчких Држава има потпуно поверење у патриотизам ђенерала Михаиловића и велико дивљење за вештину, истрајност и храброст са којом он и југословенски патриоти око њега настављају борбу за ослобођење

своје земље. Ми сматрамо да војна акција на коју се позивате представља чињеницу у оријентисању вођства рата од стране Уједињених народа против Осовине.

4. јануар, 1943.
Самнер Велс

АНТОНИ ИДН

Британски министар иностраних
послова

Мислим да ће ми сваки мој сународник данас казати, да је Југославија осветлала образ у овом рату...

Добро уређене војске воде борбу против непријатеља на сопственом тлу, под необично храбрим вођством ђенерала Михаиловића. То је једна важна војничка чињеница. У овом тренутку непријатељске дивизије које су преко потребне на руском бојишту, или потребне на египатском бојишту, задржаване су борбом у Југославији...

24. септембар, 1942.
Антони Идн

... Отпор Срба под ђенералом Михаиловићем против окупатора, дигао је престиж Југославије у небеске висине. Отпор Михаиловићевих снага против окупатора, нарочито акције вођене током 1942 године у долини ИБРА и МОРАВЕ у вези са битком за АФРИКУ, изазвали су дивљење код народа ВЕЛИКЕ БРИТАНИЈЕ И СЈЕДИЊЕНИХ ДРЖАВА. И Краљ Велике Британије и председник Рузвелт у другој половини 1942 године, дигли су своје послаништво на степен амбасада, да би одали признање Југославије за њен јуначки отпор против нацизма и фашизма...

Краљ Ђорђе VI, 15. јуна, 1942 год. дигао је посланство на степен амбасаде, преко амбасадора Џорџа Рендла; то исто учинио је председник САД, Рузвелт, 3. новембра, 1942 год. преко амбасадора, Бидла.

Покошен је Дража косом смрти, после петогодишње мучне одбране живота свога народа... Покошен је,

речено видовданским језиком; ЗА КРСТ ЧАСНИ И СЛОБОДУ ЗЛАТНУ... Јер, сви они са својим вођом остварише ону љубав коју Христос назива највећом, положивши живот за народ свој, исто као велики Кнез на Косову са својом крстоносном војском и Карађорђе са својим устаницима. Увек и за увек иста војска, исти народ, иста начела... Дража је чинио сва усилја да уједини и сложи српски народ. Шта имају заједничко са Дражом они, који раздиру организам српског народа, цепају Српство и разбијају га у ситно иверје... Како онда да схватимо оне који одричу свој дуг Српској народној одбрани и нису учлањени ни у Српску православну цркву, нити у једну родољубиву српску организацију... Јер, док су код неких других народа у прошлом рату вођи били крволоци, и стрвинари, неморални злочинци, какве сунце није видело од постанка света, дотле су вођи српскога народа, на челу са Дражом, били богољубиви, правдољубиви и народољубиви... Имена оних првих на небу се неће спомињати, а у историји света спомињаће се с одвратношћу и проклетством; док ће имена ових других на небу бити песма бесмрних духова, а на земљи слава и похвала поколења и поколења...

Дража Михајловић био је легендарна личност и за време свога живота; но његова мученичка смрт створила је око његовог имена ореол СВЕТООГ РАТНИКА. С временом ће тај ореол бивати све светлији, а име Дражино све славније. Који се зову Дражини, нека подржавају Дражу.

Бог да му дарује вечни живот у сјају НЕБЕСКЕ СРБИЈЕ!

**АМИН, БОЖЕ, ДАЈ!
СЛАВА МУ!**

**И ДАДЕ БОГ. ИМА НАС!
ОО СРС СОМБОР**

ПЕРОШЕВИЋ ВАМ ЈЕ „ТАТА“

Близу смо крају приче о голготи Јудите Таубнер Кусонић. Жена је иако радећи савесно свој посао, као службеник у галерији „Ликовне јесени“ у Сомбору, изјурена на улицу. Неприхватајући да саучествује у пљачкама баштине свога града, а по налогу директора, најпре бива шиканирана,

„Композиција“

понижавана а затим брутално шутнута на улицу. Није хтела да сарађује а много је „знала“.

Слабашна жена и мајка, без потребне заштите, обраћала се готово свима, који у граду нешто значе (бар је она тако мислила), да јој помогну да оствари своја људска права. Да се само подсетимо, обраћала се Извршном савету СО – Сомбор, председнику Благоју Свркоти, начелнику за друштвену делатност Нади Мартиновић, директору Градског музеја Банету Машуловићу, Управном одбору Установе, друштвеном Правобраниоцу, МУПУ-у – одсеку за привредни криминал Г-дину Вујевићу, јавном Тужиоцу, председнику општинског суда Душану Жигићу (и другим мање утицајним).

У свим писмима у којима им се обраћа, тражи само две ствари; да се врати на посао и да се заштити имовина (експонати и др.), на које је она указивала у писмима, да се отуђују из галерије.

Различита су била реаговања и одговори. Најчешће се и није одговарало на молбе и писма, ако су нека решења и донешена у њену корист, извршења није било. Остала је и данас на улици, правде нема за њу, као ни за многе друге, који се случајно или намерно нађу на супрот криминалцима који владају овим градом.

Њену судбину нису хтели да објаве ни режимска средства информисања. Зато се Госпођа Јудита, у незнању обратила нама,

последњој оази истине, редакцији „Велике Србије“.

Истраживајући разлоге, због чега се то „моћници града“ поигравају са Јудитом, дошли смо до података које смо Вам до сада, у претходним бројевима писали. Сами смо се изненадили, јер смо почели откривати да се иза безазленог отказа службенице „Ликовне јесени“, уствари крије организован криминал – пљачка сомборске баштине.

На примеру слике „Сива глава; Зелни кавез (195х195–1970–71, познатог сликара Владимира Величковића) са свим потребним подацима, указали смо и објаснили начин пљачкања (остале детаље морају да изведу плаћени органи у нашем правном систему). Указали смо на пут како доћи до свих осталих несталих експоната.

У овом броју, допунићемо наше тврдње и доказе о пљачки. Предложили смо ревизију фонда, па уједно преклажемо да се обрати пажња на следеће слике, за које постоје тврдње да су нестале: свакако прва о којој смо писали, 1. Сива Глава; Зелени кавез (В. Величковић); 2. „Хоризонтале“ – уље на платну 50,50х61 (С. Ђелић); 3. „Мртва природа на плавој позадини“ – уље на платну 114х145,5 (М. Ђелебоновић); 4. „Старац и дете“ – уљани пастел на харт. 77,5х65 (О. Херман); 5. „МПЦ“ – 73 АКРИЛИК, на платну 80х100, 1973 (Ј. Книфер); 6. „Носорог“ – уље

„Скица“

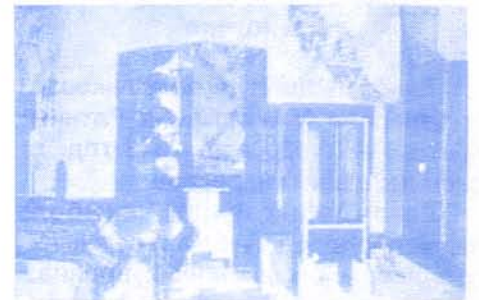
на платну 130х162 (сигн. д. лк. Пеђа; (П. Милосављевић)); 7. „Улица у Сомбору“ 1971 – уље на лесониту 48х41 (М. Коњовић); 8. „Атеље“, уље на платну 66х96, 1960 (Н. Гвозденовић); 9. „Композиција“ – уље на платну 194х131, 1960 (З. Петровић); 10. „Скица“ темп. на харт. 31х21, 1951 (М. Милуновић).

Предложеном ревизијом фонда, утврдиће се да списак украдених и несталих слика и „вампира“ како смо ми назвали копије, завршиће се са редним бројем 107.

Могуће је да је тај број несталих слика још већи, што се наравно може утврдити. Ако

се зна да у депоу Градског Музеја нема највреднијих дела (што доказује и прва отворена изложба из фонда „Ликовне јесени“, ових дана су у галерији изложена све другоразредна дела).

Тржишне цене несталих слика (просечно по једном делу износи око 10.000 ДМ –

„Атеље“

немачких марака). Тада је лако израчунати да се богатство града и градског Музеја умањило за преко 1.000 000. (словима: милион немачких марака).

Господин Благоје СВРКОТА, председник сомборске владе, са многима у овој афери, поменутих и непоменутих именом и функцијом, морају дати одговор где је опљачкана имовина? (Да споменемо само неке везе, курире, купце и превознике): телеф. 021–612–907 – његов власник зна за судбину многих слика. Камион Црвеног крста из Сомбора, (његов возач, превозио је део слика, где му је речено), Г-дин Шумоња, изнајмљивао је камионе Црвеног крста, и за ове нехуманитарне „намене“.

Многи су слике возили и у својим приватним лимузинама, за себе лично (по нека је пала и као поклон), али највише је одвезено преко „веза“.

Шта се све са 1.000 000. марака могло учинити? за привреду града и општине? Колико се могло гладних и бескућних обезбедити? Колико се лекова за болесне и рањене у наметнутом нам рату се купити у другим државама макар и за слике, компензацијом? Колико се могло људских живота спасити у овој немаштини?

Сам Бошко Перошевић, председник ИВ Војводине и под. председник социјалистичке партије србије, могао би дати одговоре на многа ова питања. Он је поставио овај сомборски кадар на челу са Милетом Ђапићем, Благојом Свркотом и другима. Као њихов политички друг, мадамо се, да ће им упутити макар другарску критику за „оволицку пљачку“.

Ми Српски радикали, за сада не тражимо ништа више, само да Г-ђу, Јудиту Таубнер Кусонић, врате на посао, јер, она једна жена у ствари и није знала у каквом је била лавињаку. Податке које смо износили о пљачки, ваљда верујете сада и сами, да она није могла знати. Онима за које читаоци сами закључе да је место у затвору – тако ће и бити. Правда је спора али достижна, тако нам Бог помогао.

ОО СРС Сомбор

У СУСРЕТ ГРМЉАВИНИ

Јутра, 11.07.96. год. уочи Петровдана, освану Сомбор, окићен усташким паролама. Било их је

мало и до Сомбора, а ако их срећа послужи, може и до Земуна. Вероватно рачунају да је чувени

Власт се узвртела. Портири и остали радници „исписаних објеката“ стружу креч и малтер. Љуште да уклоне трагове, по обичају, како увек кажу, „несташне деце“. Један од присутних рече: „То ми је сумњиво. Можда је то друга страна писала“? Која друга страна? Срби?

И тако се то тумачи овде, код нас у Сомбору. Ако су усташке пароле, онда их пишу Срби. Да иритирају, провоцирају. Вероватно, сами себе. Већ нам сви говоре, да смо „луди“, да нисмо никакав народ, да је срамота бити Србин, и тако редом. Ако Срби пишу и цртају своје српске ознаке и графите, онда су националисти, шовинисти, провоцирају недужни мањински народ, изазивају. Не ваља никако. Још увек су свежа сећања на упад усташа у Сомбор и њихова шетња. Град нам је пун оних, који су из Сомбора ишли и ратовали на страни ХДЗ-а. Има и оних, који су оданде, сада, после потписаног „мира“, дошли овамо. Сви они живе, раде, шетају се. Они наши Срби, који су помагали српски и братски свој народ, у РСК и РС,

свуда. На Старој градској кући, Робној кући, Храму Светог Ђорђија и преко пута њега, на Општинској згради, и ко зна још где. Знамо да тих знакова има највише по целој Хрватској и да су у име тих знакова, графита и симбола, усташе убијале недужни српски живаљ.

Народ се узнемирио. Људи застају, гледају и псују, а понеко прође, правећи се да не види, усташка писанија. „За дом“, велико „у“, „НДХ“, „ово је кроација“ и слично, неком бледуњавом бојом, јадници из нашег града, покушавају да искористе српску смиреност и добру вољу, како би показали да су „велики синови“ једне проуусташко-фашистичке творевине.

Шта их то охрабрује и нагони, да изазивају несрећу?

Нико други, него режим Слободана Милошевића.

Ведели људи да без отпора, потпомогнути издајничким режимом Милошевића и његових генерала, једно за другим, падају Западна Славонија, Книнска Крајина, а сада Барања и Источна Славонија. Можда рачунају, када се све поклања, нико не брани ништа, што да не узму. Виде хрватску солдатеску на границама Дунава, код Бездана, у Богојеву, па што да не покушају,

„вођа“ са Гази Местана, ионако широке руке, дао и Војводину, јер се, и на Косову, земља тресе. Поред тога, ту је подршка међународне заједнице, па УМПРОФОР, АИФОР и остала братија широм света. У исто време, у Сомбору и околини има доста Хрвата. И Мађари нису незаинтересовани. Све им иде на руку.

Иде им на руку и то, што их „власт“ штити и чува као ретке звери. Иде им на руку што наглавачке улазе у редове СПС-а, ЈУЛ-а, и других сличних партија, да би на тај начин „купили“ право на пуну режимску заштиту, запослење и спокојство. Могу да несметано раде у корист суседа са севера и запада, као што су то чинили сво време од 1990 до данашњег дана.

Сомборци су сведоци пуцњаве по оним деловима града, где претежно живи хрватски живаљ. Еуфорична и поамна, изазивачка пуцњава, требала је да дочара тренутке слвља и успеха „победничке“ Хрватске војске. Нису тако пуцали на свадбама, о Божићу или Новој години. Али убиства Срба, њихове нејачи, протеривања и прогоне, рушења и пљачке, славили су, до касно у зору.

провлаче се по списковима Хрватског „правосуђа“ и постају предмет „правде“ оних, хашких лудака.

Што волим, што сам „блесав“!

Перица Јанковић

ВЕРА И ВЕЧЕРА

Тешка времена, црни облаци сабласни, надвили су се над Србијом. Нови светски поредак, католицизам, атеизам, комунизам, сече и пара као муња из тешких црних облака. Опали и по неки гром и збрише са лица земље читав народ, једног простора. Нестала је Крајина, побише и протераше народ из тих крајева. Из истог тог црног облака, који је сада и над Србијом, севају претеће муње, исту жртву гледе и нишане – Србина Православца. Тај светски поредак, ојачао са Сотonom се удружио, изабрао тренутак ко каква животиња, месождер, када свој плен угледа. Добро осмотри, кад му се плен учини боленим или онемоћалим, јурне и сможди га.

Тренутак, када је Русија болесна, а Србија онемоћала; Америка и др. Европске земље, католичке вере, да би се што више ојачале, удружиле су се са исламистима, а као оружје користе безбожнике са којима се најлакше манипулише, у које најлакше Сотона улази. Озбиљно запретише да потпуно униште Православну веру.

Кренули су од Срба, најжешћих чувара и граничара Православља. Они имају своје заштитнике – свеце, па Сотона рачуна, када србин изгуби веру у свога светог Николу, Илију, Ђурађа, Јована и др. своје заштитнике, лакше ће и са онима, који само свој рођендан славе.

Над нашим градом, Сомбором, су исти ти црни облаци, много сабласнији од оних који се надвијају над Србијом, јужно од Београда. Из ових облика вире

рогови и других Луцифера већег броја. Поред поменутих сабласти, ту су и многе секте и много „вукова“ у јагњећој кожи. Ти вукови су углавном Срби, или бар себе тако називају. То су људи који су ради славе и власти плънули и погазили своју веру, а користе је (Боже ме опрости) ко фрак када се на бал иде, или као футролу за кишобран, (кад бал и киша прођу...).

Ко су ти Срби у Сомбору?

Има их доста, али последњи догађај који се догодио, праве вернике је за срце ујео! Комунисти, да би сачували власт, прво су се са ђаволом удружили, а када им се тренутак учини да би требало и да се Богу приближе, ради очувања власти, и на то су спремни. Али како? Најбоље је, они то добро знају, преко свештених лица – слугу Божјих. Тако купе благослов, народ и своје гласаче, преваре их, како они то и у Бога верују.

Није Г–дин Ђорђе Бургијашев, новоизабрани председник Западно Бачког округа за партију ЈУЛ–а (наследнице СКЈ) отишао са својим одбором у Цркву, јер му партија програмски не дозвољава да се фаворизује једна вера. Све су, ето ти нове комунистичке идеологије, вере једнаке, па и секте. Он је себи позвао у госте свештенике сомборске парохије на вечеру – и оде вера за вечеру. Интересантно је, да на овој вечери – ручку (Бог је сведок, била је посна) био и католички жупник Јозо и његов капелан.

Наравно, одбор партије ЈУЛ–а (по задатку и нека, то им је посао) али срце нас заболи када сазнадосмо да су про-

моцији ЈУЛ–а и вечери присуствовали наши православни свештеници: Прота Мирослав са супругом; Јереј Славко са супругом; Протојереј Мирко са супругом; Јереј Срђан, сам. Сазнали смо, да је отац Лаза, Протонамесник био службено спречен, па и да није, верујемо да се овоме друштву не би ни придружио, јер, до сада је показао да зна и познаје свој народ, који воли своје свештенике али исто тако зна, да народ уме и да суди.

Када у наредним бројевима нашег специјалца будемо писали у фељтону „велике пљачке Србије“, и ту се буде нашло име Ђорђа Бургијашева, са свим аргументима и чињеницама, тада ће се наши свештеници, сами уверити, код каквог су „домаћина“ били. Комунистичка идеологија и положај цркве у њиховом програму, који ова „млада“ политичка партија заступа, сигурно је свима позната.

Црква овим није укаљана, верници могу чак и својим свештеницима опростити, за непромишљеност или незнање, али ипак у овим тешким тренуцима, и најмања слабост и грешка Србина православца, може да кошта, да баш њега погоди она муња из црног облака.

Зато Боже, благослови нас, дај нам снаге и мудрости, да истрајемо у ношењу имена Твојега, славе Твоје, Духа Светог, да се у Цркви Теби молимо а да нам Ти опростиш, грешнима. Амин.

К. С.

Комуно-социјалисти у свету хришћанске етике

Ако је социјализам један нови покрет који се тиче једног новог економског поретка у друштву, поставља се питање: зашто му смета религија те према њој испољава толику нетрпеливост и мржњу? Ако Хришћанство осуђује себичност, неправду, расипништво, криминал, а проповеда љубав, солидарност, одрицање, онда понижавање Хришћана у друштву, које пропагира да ће остварити идеале једнакости и правде, у најмању руку, зачуђује?

Прави разлог комуно-социјалистичке нетрпеливости Хришћана је у моралној димензији, јер, Хришћанство осуђује насиље, а ови други га практикују у својим идеалима. Лигично је, да идеологија која за остварење својих циљева, користи насиље, не може бити благонаклона према вери, која насиље не уважава и осуђује. Тачније, комуно-социјалисти насиље сматрају најефикаснијим средством убеђивања!

Мерила моралне чистоте, комуно-социјалисти су заменили са политичком подобношћу; Божије заповести, заменили су партијским директивама; а моралну одговорност, партијском дисциплином, чиме су себе сврстали у земаљске богове!

Комуно-социјалисти нису атеисти, они су припадници секте, која највише личи на сатанизам. Можда у томе треба тражити разлог, што немају грижу савести, када газе часна начела Хришћанства. Хришћанин је грешан ако „гази“ начела Јеванђеља, муслиман, начела Курана, а комуно-социјалиста, ако прекрши партијску директиву. Ако муслиман не светкује хришћанске свеце, са гледишта његове вере, нема разлога да се каје. Када комуно-социјалисти убијају у име своје идеологије, псују Бога и цркву, они то користе као афирмацију своје партије, и у место гриже савести, они се диче, осећају понос и задовољство, због верности, према својој борачкој борби.

У исто време, због недостатка моралне аутономије личности, човек постаје роб или комуно-социјалиста. Али, за разлику од роба, који се бори за слободу, слобода је оно, што највише узнемирава савест комуно-социјалиста, јер доводи у питање његов идеал. Док ми, Хришћани, умирујемо савест постом и молитвом, комуно-социјалиста то постиже уништавањем идеолошких непријатеља. За разлику од нас Хришћана, комуно-социјалисти не говоре о својим гресима. У најбољем случају они говоре о „скретањима“ и „грешкама“, које су термини из области техничке а не етичке терминологије. Помирење са братом, за Хришћана је најсветија ствар, а за комуно-социјалисте, то је гест „малограђанске сентименталности“, поготово ако је брат, антикомуниста.

„Нема помирења“, кликћу и данас после пола века у свом бољшевичком лудилу, борци промашених „битака“, не схватајући своју јаничарску улогу, што је у складу са комуно-социјалистичким начелом, жртвовања ближњег свог, неком далеком и фиктивном идеалу. Идеја о револуцији, која „једе своју децу“, не бројећи своје, асоцира на сатанистички култ уништења и самоуништења.

Угушивањем сваке помисли о неком слободном друштву, комуно-социјализам почива на неприродном начелу колективне својине, па га слобода, било економска или политичка, УГРОЖАВА у темељу, те се може одржати само диктатуром и индоктринацијом народа, који се налази у стању страха и колективне наркозе.

Из овог кратког изнетог садржаја, намеће се питање: да ли Срби, православци, као жртве комуно-социјалистичког режима, тоталитарног, греше, ако према потоњима осећају МРЖЉУ, а Бог приповеда, љубав?

Међутим, Христова заповест о љубави према ближњем свом, није применљива на комуно-социјалисте, пошто се односи само на људе, а не и на антихристе. Уколико би хришћанин одступао од начела своје вере, он је утолико мање савршен човек, а ако би се комуно-социјалиста приближио хришћанству, он би се за толико удаљио и издао своја марксистичка оправдања.

Школовани по партијским школама, овог суманутог антијеванђеља, огрезли у злочинима према својим најближима, у настојању да оправдају своје постојање и идеје, сада већ доказано, пропале, комуно-социјалистичке идеологије, овог тренутка покушавају да изађу из пентаграма, који су сами, на нашим српским просторима стварали.

Овај, двадесети век, за Србију и све Србе је време крвавих искушења, време сатанистичких саблазни, и време неустрашивих Христових Ратника, који су се отргли утицају сатанистичког утицаја, и сачували ИСТИНУ и ВЕРУ! У области религије, садашњи покушај комуно-социјалиста, о „уједињењу свих вера“ је лажно учење – екуменизма. У државној области, прикрива се потреба за „неизбежним уједињењем свих држава“ у једну надржаву, са једном Светском Владом – мундијализмом. Оба, ова учења су заживела и код нас, захваљујући комунистичко-социјалистичким, јуловским, новодемократским, вукођунђићевским и осталим протагонистима!

Ми, СРПСКИ РАДИКАЛИ, ово не признајемо, не одобравамо и борићемо се до смрти, против ових „учења“!

Партија, израсла на муци српског народа, не може да стане у корак ни са једном

партијом, која нема под бројем 1. СТВАРАЊЕ СРПСКЕ НАЦИОНАЛНЕ ДРЖАВЕ!

Не можемо са онима, који су остали, раме уз раме, са јахачима Апокалипсе, Новог Светског Поретка, који продају СВЕТУ и КРВЉОМ заливену српску земљу, који нам децу гурају у чељусти екуменизма (а потпомажу их и поједини наши попови, као у Сомбору), не можемо са удворицима, потурцима, и јаничарима, разних партија, који поред осталих, обмањују и своје сопствене чланове, само да би удовољили налогодавцима и одрадили посао, за које су добили бедне своте, крвавог новца!

Зато је и вика на нас Радикале! Мисле да су јачи, ако су удружени у својим издајничким плановима. Зато и плаше овај честити свет са нама, уцењују га, прете, не дају посао, подмећу, лажу и клевећу, јер о себи сами немају ништа позитивно да кажу.

Све одговоре у разрешавању ваших дилема, наћи ће те у ПРОГРАМУ од 100 тачака, СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ! Ми радикали имамо снаге, знања и умења, да очувамо ово, што нам је остало! Избори ће потврдити, да смо у праву и да је, ИСТИНА НА НАШОЈ СТРАНИ!

Председник ОО СРС Сомбор,
Перица Јанковић

РАДИКАЛНИ ШИЉАК

- ОВО ЈЕ КРОАТИЈА – ЗА ДОМ – У – ХДЗ: У том Сомбору, СВЕГА НА ВОЉУ...
- Да је СПС у Сомбору сликарски надарен – говоре усташки графити по граду;
- Због „изградње“ цивилног аеродрома у Сомбору – вероватно се зато сели војни;
- Држава трља руке, „жито је родило“ – а селак, ТРЉА...
- Да је ЈУЛ–и, „Богом дан“ у Сомбору – порврдио је „ПРОТА“ са екипом;
- Ратници радикала у фудбалу задњи – али на „ЛИНИЈИ“ увек први;
- Односи у друштву су све интимнији – а наталитет опада;
- И фарасни би позавидели – сомборским функционерима;
- Јуловска паролa – променићемо све, само да се ништа не менја;
- Са њима смо свашта покушали – покушајмо сада без њих!

Зоран Јовановић

ВОСТАНИ СЕРБИНЕ!

Када човек живи у овако тешким временима, када му је сваки отпор узалудан, када сила Бога не моли, када моћник гази све пред собом и туђим телима себи гради храм; тада се слабић тужи, лудак буни, подлац се удвара и ласка, а мудар све то мирно гледа, ћути и држи се оне: Змију глади, испод ње се вади".

Ми Радикали не мислимо ни да смо луди, нити сувише мудри, али да гледамо пропаст свог народа то не можемо. Када је пребала пушка, узимали смо је, сада се боримо без пушке, пером и речју.

Брате Србине, када се твој брат бори за веру Јеванђеља, са својим страстима, или са демонима, или са људима безверним, кривоверним или маловерним, ти не смеш мировати, него му мораш притећи у помоћ. Сви православни морају заједно. Борбу једног примају сви, а од борбе свију не сме ни један изостати. Апостол Вере наређује свима: једнодушно борите се сви. Ове снажне речи прихватају радикали а изречене су од Св. Владике Николаја Велимировића са мудрошћу Светог Саве. Још је Владика рекао да ће сви они који хоће да живе у Христу и вери православној, бити гоњени, без обзира да ли ћуте, говоре, да ли су мудри или луди.

Зато ти говорим србине брате, борба за веру, то је борба за душу, то је борба за главну имовину твоју и за вечни живот. Не говорим ти то у име своје, него у име наших предака. Они се Бога бојаше, за душу бринуше, и за веру борбу водише. И кад битке светске губише, душе своје спасише и у царство Христово се уселише. Још је Владика Николај рекао, да ће се Европа у пепео

створити када јој се поткопају темељи Хришћанства.

Једини спас можемо наћи у сложаној борби, раду и молитви за сваког православног србина. Једино молитвом можемо придобити милост Господњу јер смо много згрешили. У смртном часу нашем, тиранину ће бити узалуд борба да понесе са собом оно што је од нас опљачкао. Тада ће да увиди да је свој век проћардао, јер се борио отимајући туђе а губећи своје. Шта ће понети са собом? Његову грешну душу и зло које је нанео другима. Христос је рекао: Шта користи човеку да цео свет задобије, а своју душу да изгуби.

Ако не можемо од моћника вратити своје назад, што нам отеше, можемо онда поделити са нашом браћом оно што нам је остало. Помоћ може бити различита, само треба хтети. Многи се на тој муци окористише, тешки грешници посташе, па иако то углавном не признају, то људи виде а Бог свакако. Када се толико зла, беде и невоље накупи у једном народу, онда није далеко од Суда, свако ће за своја недела платити. Зато такви Бога и не поштују, јер се плаше и од саме помисли на сусрет на Њим. Ниједан народ хришћанске вере није толико масовно и организовано прогањан и уништаван као што је српски православни живаљ, и у ранијој историји је опет из пепела васкрсао, па ће, дат ће Бог, и сада. Ова неуништивост православних срба, многе народе мотивише за прелазак у православно веру. После комунистичких прогона, православни храмови, манастири, претварани су у кафане и користиле се у друге намене како би се што више

скрнављивали и вера и Бог. У читавој Албанији је остало само 8 свештеника. За време ове наше православне голготе у Албанији је рукоположено 66 младих попова који проповедају православно религију. Верници су виђенији Албанци и мањи број Срба и Грка.

Дижу се манастири и цркве на темељима порушених, православље васкрсава и диже се све више у небо.

Народи источне Африке граде православне храмове и проповедају православно веру. Католици који су схватили да је њихова црква и вера саздана на овоземаљским законима и подређена власти, прилази православној вери ради спаса душе своје.

Нама браћо срби и сестре српкиње, остаје поука из ових примера, па ако већ јесмо и своју веру од давнина имамо, да јој се искрено и душом поклонимо, а сами сложано, уздигнута чела васкрсемо, једино што нам недостаје, створимо своју српску државу – Велику Србију.

Хиландар још једини преостали светионик у тами наше православне вере треба да нас увек подсећа и подстиче да не насадимо разним сатанским организацијама (међу којима је интернационализам, комунизам, пацифизам, секташтво и др.) не разбију и збришу нас као да нас никада није ни било, као што то недавно учинише и са деловима нашр Отаџбине.

Србија је вечна док су јој деца верна.

Ј. Б.

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел – Генерални директор: Александар Стефановић – Главни и одговорни уредник: Симиша Аксентијевић – Заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић – Редакција: Рајко Горановић, Момир Мирковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешел, Дејан Анђус, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Огњен Михајловић – Председник издавачког савета: др Ђорђе Николић – Издавачки савет: Томислав Николић, Маја Гојковић, Ађим Вишњић, Драган Јовановић, Ранко Вујић, Драган Тодоровић, Драго Бакрач, Мирко Благојевић, Бранко Војница, Ратко Гонди, Милинко Газдић, др Никола Попашен, Стево Драгишић, Миодраг Ракић, Зоран Красић, Милован Радовановић, Јоргованка Тобаковић, Ратко Марчетић, Влада Башкот, Стеван Кесеић – Секретар редакције: Љиљана Миоковић